

forekommer mig, at Urimeligheden der bliver en Smule mindre; men jeg kan ikke negte, at jeg endnu ikke har hørt nogenjomhelst Betragtning, der kunde motivere en Berettigelse for Staten til, efterat den har erkjendt, at den skylder en Mand Godtgjørelse, fordi han har sat sin Førlighed overstyr i Krigstjenesten, saa, fordi han maatte gøre sig skyldig i et ubetydeligt Lyveri, at trække denne Erstatningssum ind. Det forekommer mig ligesaa urimeligt, som om man i Tilfælde af, at en Mand havde faaet en Jordlod exproprieret til Statsbaneanlæg, vilde negte ham Expropriationssummen, hvis han gjorde sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling. Det kan være, at jeg ser stærkt paa Sagen; men under denne Lovs Behandling har jeg ikke set Noget fremhævet, der skulde paa nogen Maade kunne motivere en saa mærkelig Bestemmelse, hvorefter en Invalid i Grunden bliver straffet paa en noget anden Maade end andre Folk, idet man ikke alene tilbeler ham den Straf, han i Almindelighed efter den gjældende Lovgivning skal have, men tillige en extraordinær Straf ved at berøve ham en efter den gjældende Lovgivning allerede velerhvervet Ret. Det er derfor min Hensigt til 3die Behandling af Lovforslaget at ville stille et Ændringsforslag, hvorefter Nr. 4 helt udgaaar.

Finantsministeren (Strup): Jeg haaber, at det ærede Medlem, som nu satte sig (Lassen), da ogsaa vil tage under Overveielse, om han ikke tillige vil søge ved et lille privat Lovforslag at afhjælpe den ganske tilsvarende Feil i vor Pensionslov.

Lassen: Jeg maa dertil bemærke, at der virkelig er Forskjel paa de to Ting. En Pensionslov er en Lønningslov. Man kan sige til Folk: Vær saa god! her have I vore Lønningsbetingelser; om I nu ville lade Eder antage efter dem eller ikke, det er Eders Sag. Men man kan ikke sige til Folk: Vær saa god! ville I lade Eders Arme og Ben stykke i Stykker paa de og de Bilkaar, ellers kunne I lade være; dette er ikke nogen frivillig Sag; de kunne ikke lade være at lade sig udskrive til Krigstjeneste, saa den ærede Conseilspresident maa undskyldes, der er aldeles ingen Sammenhæng mellem de to Ting.

Finantsministeren (Strup): Det er ganske vist, at det ikke er nogen frivillig Sag, om man vil gaa i Militærtjeneste og lade sig stykke Arme og Ben i stykker, som det ærede Medlem sagde; men, hvad der er ligesaa uomtvisteligt, er, at det er en frivillig Sag fra Lovgivningsmagtens Side, om og hvilken Erstatning den vil give for disse itusfudte Arme og Ben.

Lassen: Det kan være hensigtsmæssigt

for Lovgivningsmagten at fastsætte Størrelsen af den Erstatning, den vil give, men jeg tror ikke, man kan sige, at, naar Lovgivningsmagten erkjender, at Staten har en Forpligtelse ligeoverfor de Invalidder, der paadrage sig Legemsbeskadigelser under Udførelsen af deres Krigstjeneste, er det aldeles frivilligt, at Staten opfylder denne Forpligtelse. Den har en Forpligtelse dertil; det er ikke nogen Gave, det er ingen frivillig Sag; det er Opfyldelsen af en Forpligtelse. Det udtales tydeligt nok i Loven, hvor det erkjendes, at det er Udredelsen af en Erstatning.

Bojsen: Den høitærede Finantsminister har gjort adskillige Indvendinger mod de af os stillede Ændringsforslag, og da først med Hensyn til det første, hvilket han frygtede for vilde kunne give Anledning til Uvil. Jeg tror ikke, at denne Frygt er berettiget, thi det er jo ganske vist, at saavel Udtrykkene: „i Anledning af sine militære Pligters Udførelse“ som Udtrykkene „ved de militære Tjenestepligters Udførelse“ begge ere vage og begge fordrer en Fortolkning, saa at jeg ikke tror i den Henseende det ene kan foretrakkes for det andet. Men, naar den ærede Finantsminister gjorde os opmærksom paa et Exempel, som ifølge den nuværende Praxis gav Afgang til Invalidforsørgelse, saa forekommer det mig netop, at det er et Exempel, som taler for det Modsatte. Den høitærede Finantsminister sagde nemlig, at, dersom en Mand blev syg paa Kasernen og blev Invalid som Følge af denne Sygdom, vilde den nuværende Praxis føre til, at han blev understøttet som Invalid. Dette Exempel forekommer mig at tale for det Modsatte, fordi jeg ikke ser Berettigelsen til at anvende den nuværende Lovs Ord: „ved Udførelsen af militære Tjenestepligter“ i det Omfang, som den ærede Finantsminister her anførte. Naar det hedder, at det skal være en Legemsbeskadigelse, som man har faaet ved Udførelsen af militære Tjenestepligter, saa vil dette Exempel netop ikke gaa ind derunder, hvorimod det efter min Opfattelse meget naturligt vil komme ind under det Udtryk, vi foreslaa: „i Anledning af sine militære Tjenestepligters Udførelse“; thi da vil man kunne sige, at det var en Skade, han havde paadraget sig i Anledning af sine militære Pligters Udførelse. Men ganske vist indrømmer jeg, at nogen stor Forskjel er der ikke i de to Udtryk; den afhænger af Fortolkning. Men det er netop ogsaa denne milde Fortolkning, Forslagsstillerne have villet gjøre sig til Talsmand for. Den ærede Finantsminister vilde til Ændringsforslaget under Nummer 3, som han forøvrigt ikke havde noget Besæntligt imod, forbeholde sig at stille Underændringsforslag til 3die Behandling, der gik ud paa at fastsætte, at den Invalidforsørgelse, der efter § 8 vil tilkomme Officerer, i ethvert Tilfælde ikke vil kunne blive min-